

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Říčka M transport s.r.o.**, se sídlem Šumná 135, Šumná, zastoupený Mgr. Davidem Rašovským, advokátem se sídlem Hlinky 135/68, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2015, č.j. KUZL 55020/2015, sp.zn. KUSP 55020/2015/DOP/Ko,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11.12.2015, č.j. KUZL 55020/2015, sp.zn. KUSP 55020/2015/DOP/Ko, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 12.6.2015, č.j. OS-D/3012/12/14/Mik.

I. Podstata věci

Městský úřad Uherský Brod uložil žalobci pokutu ve výši 7 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni 9. 7. 2014 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), společně s povinností uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč a povinností uhradit náklady vážení ve výši 6 000 Kč. Správního deliktu se žalobce dopustil tím, že dne 9.7.2014 ve 12:53 hod., na silnici I/50 v katastrálním území Starý Hrozenkov, na 101,45 km při vstupu do České republiky provozoval při přepravě kamene jízdní soupravu složenou ze silničního vozidla tov. zn. MAN, RZ „X“, a připojeného vozidla RZ „X“, která při kontrolním vážení překročila maximální přípustnou hmotnost silničního vozidla RZ „X“ stanovenou zvláštním právním předpisem nejméně o 0,39 tuny, tj. o 2,19 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že prvostupňový orgán mezi podklady k rozhodnutí nezahrnul mandátní smlouvu uzavřenou mezi Zlínským krajem a Tenzováhy s.r.o., jejíž obsah je dle jeho názoru podstatný pro posouzení, zda měření vozidla žalobce bylo objektivní a v souladu se zákonem. Dle této mandátní smlouvy je Tenzováhy s.r.o. finančně motivována zjišťovat přetížení vozidel, neboť jí z každého zjištěného přetížení vozidla plyne v souladu s uvedenou smlouvou příjem, a provedená měření tak nelze považovat za objektivní. Žalovaný ani prvostupňový správní orgán na návrh žalobce dále nezaložili do spisu dokumenty prokazující oprávnění Ing. K. provádět měření, osvětlující jeho právní vztah k Tenzováhy s.r.o. a k žalovanému, a to, jakým způsobem je odměňován. Tyto skutečnosti měly dle názoru žalobce vliv na posouzení, zda měření uskutečněné Ing. K. proběhlo objektivně.

Žalobce dále uvádí, že žalovaný částečně vyhověl jeho návrhům na doplnění podkladů pro rozhodnutí, které dle jeho názoru obsahovaly informace mající vliv na samotný výsledek rozhodnutí, žalovaný ale místo vydání nového rozhodnutí, které by informace z doplněných materiálů reflektovalo, prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán ani žalovaný nedoložili, jakým způsobem je prováděn výpočet hmotnosti měřeného vozidla včetně zaokrouhlování naměřených hodnot. Dále nelze zjistit, proč měření probíhalo na desítky kilogramů, přestože základní jednotkou hmotnosti je kilogram; navíc zákon hovoří o tunách. Dle názoru žalobce tak měl být v souladu se zákonem výsledek měření zaokrouhlen na celé tuny, což by vedlo k závěru, že vozidlo žalobce nemohlo být zjištěno jako přetížené.

Žalobce dále namítá, že dle objednávky mělo být naloženo zboží určité hmotnosti (dle faktury a objednávky jedna paleta = jedna tuna) odpovídající povolenému zatížení provozovaného vozidla. Žalobce uvádí, že je nereálné, aby každé vozidlo převáželo měřicí zařízení. Náklady spojené s takovým postupem, které by se promítly v konečných cenách převáženého zboží, by byly nepřiměřené a pro

konečného zákazníka zcela nepřijatelné. Žalobce dále uvádí, že řidič byl výslovně upozorněn, aby vozidlo nepřetížil, jednalo se o osobu absolvující povinná školení a mající veškerá oprávnění, a tedy i znalosti potřebných předpisů. Dle názoru žalobce tak jsou v posuzovaném případě splněny liberační důvody, pro které žalobce neměl být za spáchání správního deliktu postižen.

Žalobce dále navrhuje zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí pro jeho nezákonnost z důvodu porušení zásad správního řízení ze strany správních orgánů a pro zcela nedostatečné vypořádání skutkových okolností ze strany prvostupňového správního orgánu.

Závěrem žalobce namítá, že zjištěné přetížení je v porovnání s celkovým zatížením nepatrné, v řádu jednotek procent. Postižení žalobce za takové přetížení nelze než označit za absurdní a v rozporu s dobrými mravy.

Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobní námítky žalobce za nedůvodné, uvádí, že jím vydané rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Na svém procesním postoji žalovaný setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Nejprve se soud zabýval námitkou zpochybňující objektivitu vážení.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že nízkorychlostní kontrolní vážení ze dne 9.7.2014 v katastrálním území Starý Hrozenkov bylo provedeno Tenzováhy s.r.o. na základě mandátní smlouvy č. D/087/2014/DO uzavřené dne 19.2.2014 se Zlínským krajem v souladu s § 38a odst. 3 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Vážení prováděl Ing. K., který je držitel certifikátu o odborné způsobilosti k výkonu funkce úředního měřiče v oboru měření hmotnosti silničních vozidel v klidu a za pohybu s platností do 22.3.2020, na stacionární silniční nápravové váze typ VM-2.2 v.č. 04/98

ověřené Českým metrologickým institutem Kroměříž dne 7.11.2013. O vážení byl vyhotoven doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla a vážní lístek č. 262056/2014. Policie České republiky o vážení vyhotovila protokol o zjištěném porušení právních předpisů č.j. KRPZ-79187/PŘ-2014-151106.

Z uvedeného nic nenasvědčuje tomu, že by posuzované kontrolní vážení proběhlo neobjektivním způsobem nebo osobou k tomu neoprávněnou. Pokud žalobce dovozuje obecnou neobjektivitu kontrolního vážení Tenzováhy s.r.o s ohledem na způsob odměňování vyplývající z uzavřené mandátní smlouvy, pak mu zdejší soud nemůže dát zapravdu. I kdyby Tenzováhy s.r.o. byla, jak tvrdí žalobce, finančně motivována zjišťovat přetížení vozidel, neboť jí plyne příjem z každého zjištěného přetíženého vozidla, nelze z toho vyvozovat neobjektivitu kontrolních vážení; uvedená motivace by mohla nejvýše být důvodem pro zvýšenou četnost provádění kontrolních vážení vozidel. To však neobjektivitu vážení způsobovat nemůže. Navíc soud jako *obiter dictum* uvádí, že i tato úvaha se ve světle mandátní smlouvy jeví jako lichá. Jak je totiž uvedeno v čl. III. bodu 3.2 mandátní smlouvy ze dne 19. 2. 2014, která je veřejně přístupná na profilu zadavatele (Zlínského kraje), a proto jí soud nedokazoval, mandant předává mandatáři měsíční plán kontrolního vážení zpracovaný v součinnosti s Policií České republiky a celním úřadem. Z tohoto ustanovení mandátní smlouvy tak jednoznačně vyplývá, že je to Zlínský kraj, který v součinnosti s Policií České republiky a celním úřadem v mezích sjednaných v mandátní smlouvě určuje časový plán provádění kontrolních vážení. Tenzováhy s.r.o. toliko na základě tohoto časového plánu nízkorychlostní kontrolní vážení zajišťuje.

K námitce žalobce o neobjektivitu kontrolního vážení Ing. K. z důvodu jeho nejasného odměňování se zdejší soud ztotožňuje s názorem žalovaného uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 13), že vážení probíhá v automatickém režimu, bez zásahu obsluhy, kdy vážením získané údaje jsou „překlopeny“ do dokladu o výsledku nízkorychlostního vážení. Tento závěr vyplývá i z dokumentu „Provozní předpis a metrologické požadavky pro váhy pro vážení silničních vozidel za pohybu“, který je pro pracovníky subjektů používajících tato měřidla závazný. Podle čl. 3 tohoto provozního předpisu *„Pomocí vah pro vážení vozidel za pohybu je vozidlo zváženo během jeho přejezdu přes vážící můstek. Vážení probíhá v automatickém režimu, bez zásahu obsluhy. ... Vyhodnocovací systém zpracovává během vážení signály ze snímačů a vyhodnocuje hmotnosti jednotlivých náprav, skupin náprav, celkovou hmotnost a rychlost vozidla a vážení ukončí automaticky po zjištění, že projela poslední náprava. Údaje o celkové hmotnosti vozidla, o zatížení náprav, o poměru hmotnosti tahače ku hmotnosti přívěsu (návěsu) atd., mohou být zobrazeny ve formě tabulky na monitoru nebo mohou být vytištěny tiskárnou spolu s identifikačními údaji vozidla formou vážního lístku“*. Z uvedeného je tedy zřejmé, že osoba obsluhující kontrolní váhu nemohla vážení ovlivnit.

Ve vztahu k žalobcem tvrzenému nedoložení dokumentu prokazujícího oprávnění Ing. K. provádět kontrolní vážení zdejší soud odkazuje na dokument označený jako „Certifikát o odborné způsobilosti k výkonu funkce úředního měřiče v oboru měření hmotnosti silničních vozidel v klidu a za pohybu“ s prodlouženou

platností do 22.3.2020, který je součástí správního spisu. Ten v souladu se zákonem o metrologii opravňuje Ing. K. kontrolní vážení provádět.

Žalobci tak nelze přisvědčit, že by způsob odměňování Tenzováhy s.r.o. nebo Ing. K. měl na objektivitu provedeného kontrolního vážení vliv. Žalobce navíc blíže neuvedl, jak se jím tvrzená neobjektivita měla při tomto konkrétním kontrolním vážení projevit. S ohledem na výše uvedené nelze postup žalovaného spočívající v neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů (mandátní smlouvy a dokumentů objasňujících vztah mezi Ing. K. a Tenzováhy s.r.o., resp. žalovaným) považovat za vadu řízení. Prvostupňový správní orgán i žalovaný ve svých rozhodnutích uvedli, na základě jakých důvodů považují provedení těchto důkazů za nadbytečné. Zdejší soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že kontrolní vážení vozidla provozovaného žalobcem proběhlo v souladu se zákonem, na ověřeném vážním zařízení a osobou k tomu oprávněnou. Soud tedy tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

Žalobce dále namítá, že žalovaný měl z důvodu doplnění dokazování vydat nové rozhodnutí a nikoli žalobcovo odvolání zamítnout a prvostupňové rozhodnutí potvrdit.

Žalovaný v reakci na návrhy žalobce doplnil správní spis o provozní předpis a metrologické požadavky pro váhy pro vážení silničních vozidel za pohybu, osvědčení o technické a metrologické způsobilosti k výkonu úředního měření pro Tenzováhy s.r.o. č. 0319-OS-M043-10, rozhodnutí o autorizaci k výkonu úředního měření hmotnosti silničních vozidel v klidu a za pohybu pro Tenzováhy s.r.o., rozhodnutí o prodloužení platnosti schválení typu stanoveného měřidla č. 0111-RP-C002-08 ze dne 24.1.2008 a certifikát o odborné způsobilosti k výkonu funkce úředního měřiče v oboru měření hmotnosti silničních vozidel v klidu a za pohybu pro Ing. Kožouška s prodloužením platnosti do 22.3.2020. Dne 4.11.2015 zaslal žalovaný žalobci výzvu k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, jejíž přílohou byly i výše uvedené dokumenty. Na tuto výzvu žalobce reagoval dne 9.11.2015. Postupu žalovaného s odkazem na § 93 odst. 1 ve spojení s § 50 a násl. správního řádu nelze nic vytknout. Žalovaný následně v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami a neprovedení zbylých žalobcem navrhovaných důkazů řádně odůvodnil. Zdejší soud považuje takový postup žalovaného za souladný se zákonem. Žalobce nadto blíže nespecifikuje, jaký jiný postup při vydání rozhodnutí měl žalovaný zvolit, pokud na základě doplněného dokazování dospěl ke stejným závěrům jako prvostupňový správní orgán.

K otázce jednotek, ve kterých kontrolní vážení proběhlo, a k zaokrouhlování výsledku kontrolního vážení je třeba uvést, že podle § 51b odst. 1 písm. e) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, v rozhodném znění, musí doklad o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení mimo jiné obsahovat zjištěné překročení největší povolené hmotnosti vozidla na nápravu a skupinu náprav v kilogramech a procentech podle zvláštního právního předpisu po odečtení relativní chyby měření. Doklad o výsledku

nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla a vážní lístek č. 262056/2014 obsahují údaj, že vážené vozidlo bylo přetíženo „*nejméně o 394 kg (2,19 %) dle § 15 odst. 2 písm. a)*“, přičemž jak vyplývá z dokladu, jedná se o výsledek po odečtení relativní chyby měření. Tento výsledek byl následně zaokrouhlen na konečných 18,39 tun. To odpovídá pravidlům podle § 51b odst. 1 písm. e) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 104/1997 Sb.

Pokud žalobce namítá, že zákon o pozemních komunikacích operuje s celými tunami, a proto měl být výsledek měření zaokrouhlován na celé tony směrem dolů, což by vedlo k závěru o nepřetížení žalobcem provozovaného vozidla, nelze mu přisvědčit. Jak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvádí, v § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je uvedeno, že výměra pokuty činí 7 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla dle zvláštních právních předpisů.

K namítanému nedoložení provedení výpočtu hmotnosti zdejší soud uvádí, že součástí správního spisu je i dokument označený jako „Provozní předpis a metrologické požadavky pro váhy pro vážení silničních vozidel za pohybu“, který obsahuje mimo jiné popis způsobu vážení vozidla na stacionární silniční nápravové váze typ VM-2.2, kde je uveden i způsob zjištění a vyhodnocení hmotnosti váženého vozidla. Zdejší soud tak ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

K žalobcem tvrzenému splnění liberačních důvodů zdejší soud uvádí, že dle § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Účelem citovaného ustanovení obsahujícího liberační důvody je zabránění uložení sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by uložení sankce odporovalo jejímu smyslu. Žalobcem tvrzený liberační důvod spočívající v důvěře žalobce ve hmotnost jednotlivých palet uvedenou v objednávce a faktuře objednatele přepravy nelze uznat. Žalobce jako provozovatel vozidla je odpovědný za dodržování povinností vyplývajících pro něj z právních předpisů a této odpovědnosti se nemůže zbavit odkazem na to, že údaje uvedené objednatelem v objednávce či faktuře nejsou v souladu se skutečnou hmotností nákladu. Je zcela na žalobci, aby zajistil dodržování zákonných požadavků a dodržel hmotnostní limity. Obdobně ani žalobcova tvrzení vztahující se k řidiči (který měl být upozorněn, aby vozidlo nepřetížil, absolvoval potřebná školení a disponoval potřebnými znalostmi dotčených právních předpisů) nelze považovat za liberační důvody ve smyslu citovaného ustanovení (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.8.2015, sp.zn. 5 As 10/2015).

Tvrzení žalobce, že je nereálné, aby vozidlo převáželo měřicí zařízení a hmotnost nákladu ověřilo, nemůže závěry žalovaného rovněž zpochybnit. Žalobci jako provozovateli vozidla zákon ukládá určité povinnosti, mimo jiné dodržovat zákonné hmotnostní limity vozidla, přičemž volba způsobu, jakým žalobce těmito povinnostem dostojí, je zcela na něm. Obtíže spojené se splněním takových povinností nelze za liberační důvod považovat. V opačném případě by výše uvedená ustanovení právních předpisů byla zbavena svého smyslu, což by v konečném důsledku znamenalo

rezignaci na ochranu veřejného zájmu na bezpečnosti silničního provozu a šetrném využívání pozemních komunikací (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2008, sp.zn. 1 As 56/2008).

Žalobce dále namítá „porušení zásad správního řádu ze strany správních orgánů“, ale blíže nespecifikuje, v čem takové porušení spatřuje. Takto obecně formulovanou námitkou se však soud může zabývat také jen v obecné rovině. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, sp.zn. 2 Azs 92/2005, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, sp.zn. 4 As 3/2008, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Zdejší soud přitom v mezích konkrétní uplatněné žalobní argumentace postupu prvostupňového správního orgánu ani žalovaného neshledal porušení žádné ze zásad správního řízení a nepovažuje tak tuto námitku žalobce za důvodnou.

Obdobně obecně žalobce namítá, že se prvostupňový správní orgán nedostatečně vypořádal se skutkovými okolnostmi. Z rozhodnutí prvostupňového orgánu je však zcela zřejmé, na základě jakých skutečností a důkazů správní orgán své rozhodnutí vydal, přičemž v rámci odůvodnění správní orgán uvedl důvody, na základě kterých nepovažoval provedení dalšího dokazování za potřebné. Ani tuto obecně formulovanou námitku tak zdejší soud nepovažuje za důvodnou.

Žalobce konečně namítá, že zjištěné přetížení bylo v porovnání s celkovým zatížením nepatrné a uložení sankce je tak „absurdní“ a v rozporu s dobrými mravy. Dle § 43 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích správní orgán při určení výměry pokuty za spáchání správního deliktu přihlédne k jeho závažnosti, zejména ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Jde-li o správní delikt podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích, činí výměra pokuty 7 000 Kč za každou započatou tunu, která překračuje největší povolenou hmotnost vozidla, přičemž dle § 42b odst. 6 zákona o pozemních komunikacích lze za spáchání tohoto správního deliktu uložit pokutu až do 500 000 Kč. Správní orgán s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci uložil pokutu na samotné dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí a to zcela v souladu s § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích. Žalobci tak nelze dát zapravdu, že uložení sankce byla nepřiměřená či dokonce „absurdní“ a rozporná s dobrými mravy. Ani tato žalobní námitka tak nebyla důvodná.

Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž

by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. prosince 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu